

Taxameterreform med omtanke

Af rektor Jens Oddershede, formand for Rektorkollegiet og talsmand for Danske Universiteter

Politiken har de seneste dage sat fokus på universitetsuddannelsernes kvalitet og sammenhængen med taxametersystemet.

Til alle dem, der ligesom Danske Universiteter bekymrer sig om uddannelsernes kvalitet, vil jeg sige: Pas nu på med at skyde efter taxametersystemet. Taxametersystemet sikrer, at institutionerne har fokus på de studerendes tarv. Desuden sikrer taxameterne, at institutionerne får flere penge, når der kommer flere studerende, der består flere eksamener. Taxametersystemet sikrer på denne måde, at universiteterne kan fastholde uddannelsernes kvalitet – også når aktiviteterne vokser. Vi skal nødig ende i den situation, der ofte kendes i udlandet: Universiteterne gives en sum penge og presses løbende til at undervise stadig flere. Det er en rammestyring, der vil være fristende for enhver regering.

Naturligvis skal kvalitet være i fokus. Men kvalitet egner sig ikke til den kvantificering, der skal til for at kunne fordele penge på tværs af forskellige fagområder og pædagogiske traditioner. Det vil være som at bruge en hammer til at skrue en skrue i et bræt. Kvalitet skal sikres via andre styringsinstrumenter end finansieringssystemet. Eksempelvis ved at gå over fra uddannelsesakkreditering til institutionsakkreditering og dermed entydigt placere ansvaret for uddannelsernes kvalitet hos universiteterne.

Hvis man skal reformere taxametersystemet med henblik på at opnå en bedre sammenhæng med de øvrige styringsmekanismer (også dem, der skal fremme kvalitet), bør man rette øjnene mod den meget hårde gennemførelsesbonus, universiteterne blev underlagt for få år siden. Universiteterne får nemlig kun andel i bonussen, hvis en bachelorstuderende består inden for normeret tid plus et år, mens en kandidatstuderende skal bestå inden for normeret tid.

Danske Universiteter mener også, at man kan foretage en reform, hvorefter en del af taxameteret udbetales ved optagelse af studerende, mens resten først kommer ved beståelse. En sådan model har blandt andet været støttet af de studerende.

Med andre ord: Politiken skyder forbi vores fælles mål om stadig bedre uddannelse. Det kan ikke alt sammen presses ind i én og samme styringsmekanisme, dvs. taxametersystemet. Så skabes der blot styringsmæssigt rod. I stedet skal taxametersystemet ses som et enkelt tandhjul i den større styringsmekanisme – en mekanisme der samlet set bør give universiteterne ansvaret for at balancere mellem forskellige politiske hensyn og ønsker: Flere skal have en uddannelse, de studerende skal være hurtigere færdige, vi skal have uddannelser af høj kvalitet, uddannelserne skal matche arbejdsmarkedets behov, de studerende skal opleve sammenhæng og fleksibilitet i uddannelsessystemet osv.